

ED MINH - PHUONG

13 Rue du Coton Hanoi

**TRUYỆN - XANH HI
HÀNG - ĐỎ !!!**

Số 11 Giá 2 xu

ĐỖ VĂN LÂM

<https://tieuulun.hopto.org>

Xuất bản và giữ bản quyền

nêu ai mà đứng dưới đất trông lên thời hèn dưng Lan-Hoa Đa-Vân và Noong-slao trông nhỏ bé lắm đến phải khiếp đảm, ghé rợn thay!

Leo đến một chỗ sườn núi đá phẳng-lì Đa-Vân thấy tâm-thần bồi-rồi. — Chẳng hết sức vươn tay nắm lấy một mỏ đá quặp chân leo lên sườn đá trơn thê nào làm chàng ngã văng xuống vượt qua đầu Noong-Slao . . . Noong-Slao sợ hãi rú lên nhảm nghiêng mắt lại không dám trông thấy tận thẳm kịch ghê-gớm rừng mình.

Rồi mở mắt ra, nâng nhìn xuống, bỗng sung-sướng gọi to!

— Ông Đa-Vân.

Thì ra may thay! Đa-Vân khi ngã xuống vù ngay được đầu ngọn cây cong cong: Đa-Vân và Lan-Hoa vì sức nặng nên làm cho thân cây cứ đu đi đu lại rung rinh như người đu vòng . . .

Lan-Hoa thấy vậy kêu rú lên vì sợ hãi.

Đa-Vân ngọt-ngào an ủi:

— Lan-Hoa em! em cứ bình tâm!

Ngọn cây vẫn ngã nghiêng lay động Đa-Vân lấy sức lẳng mình nhảy vọt sang sườn đối, . .

Rồi cứ thế lại leo lên chỗ Noong-Slao Noong-Slao hớn hờ báo Đa-Vân:

— Ông mạo-hiểm cao lắm thay!

Đa-Vân sột-sắng báo Noong-Slao đừng chèo nữa đứng đây để chàng cô sức leo tới cửa hang cỏi giấy ra cho Lan-Hoa đứng đợi mình.

Rồi sẽ lại chèo xuống đón Noong-Slao leo lên sau . . .

Noong-Slao nghe lời Đa-Vân đứng yên chênh vênh giữa sườn đá ngược mắt nhìn Đa-Vân đang công Lan-Hoa leo nhẹ nhàng như con vượn . . .

Tới cửa hang Đa-Vân vụt thấy bảy quạ khoang đập cánh nặng nề bay ra kêu quang-quác. Ghê sợ Đa-Vân cảm thấy linh-hồn nao-nao . . . Là vì cửa hang bày ra trước mắt chàng một sự khủng khiếp, dợn tóc gáy.

Trên miệng cửa hang tun-hút có hai cây si già cằn cỗi treo lủng-lẳng hai cái thây người mặt đầu, lổ-lổ cả thân

thê. Mả đàn qua khoang rĩa mới làm loét từng miếng thịt rất sâu trông thấy cả xương trắng...

Đa-Vân tuy vậy cô sức định tâm sợ biểu-lộ ra cho Lan-Hoa biết tất nhiên nàng đều phải run lên mặt. Chẳng cỏi giấy ra, bảo Lan-Hoa đứng đợi để chàng còn leo xuống đón Noong Siao lên ngay.

Lan-Hoa nói :

—Vâng! em đứng đợi đây, anh trờ xuống đón Noong-Siao, nhưng anh phải trèo cho cẩn-thận nhé, khéo ngã đây!

—Không sợ! anh leo khá lắm! Và trước khi leo xuống Đa-Vân còn nói với, để Lan-Hoa yên tâm :

—Em đứng im đây nhé! đừng bước khỏi ra đây mà ngã lẫn xuống thì khôn đây!

—Vâng! em không dám bước chân ra chỗ ấy đâu!...

Đa-Vân xuống chỗ Noong Siao... Noong-Siao cỡi cưỡi vạt áo đưa lên miệng hoa cần như có gái ngáy-thờ. E lệ là vì nàng sắp phải bá có chàng, bá có một người mà nàng muốn yêu, yêu hết cả tâm hồn

hết cả trái tim, song nàng bề-bằng từ lâu, từ biệt nàng không có quyền được yêu Đa-Vân cho rằng nếu đem lòng yêu chàng, đó là cướp hạnh phúc của Lan-Hoa. Nàng chỉ tâm đặt cái nghĩa cao thượng trên lòng yêu đương đành mang nỗi ưu-tư áp-ú trong lòng, ngấm ngấm trong lòng, chỉ sống mà yêu chàng bằng tâm hồn, Yêu bằng cách cao thượng kín đáo như thê cũng không thê ghép cho nàng phạm vào vòng tội lỗi xâm chiếm đến tình yêu của người. Và lại, tuy Noong Siao yêu ngấm Đa-Vân trong tâm hồn, nhưng ngoài mặt không bao giờ nàng biểu lộ thái độ lãng lơ hoặc đưa tình bằng con mắt liếc đưa để mong Đa-Vân đoán tưởng thương nàng.

Không, quyết không bao giờ Noong-Siao có thái độ như thê và nhất cách xưng hô Noong-Siao bao giờ cũng vẫn gọi Đa-Vân bằng ông. Thực tình trong tâm trí của nàng, nàng yêu Đa-Vân đến cực điểm và chỉ muốn bá có chàng, bá có một người như Đa-Vân

xinh trai như Đa-Vân, hoàn toàn đủ tư cách như Đa-Vân, cùng nhau chung giấc mộng-hồn gói tâm thần cho cánh bao la và được gọi Đa-Vân luôn luôn là anh. anh Đa-Vân yêu quý của em ơi! thời Noong-Slao sung sướng biết bao nhiêu!...

Còn Đa-Vân! thực tình ra Đa-Vân cũng muốn yêu Noong Slao! Mọi người đẹp như Noong - Slao, cái đẹp cũng chẳng kém gì như Lan-Hoa, lại thêm đức tính hoàn toàn, đủ thành đủ sắc cũng như Lan Hoa! mà Noong - Slao phải chịu môn mới phối pha với tuổi xuân qua nên Đa-Vân cũng thường tránh lòng thương thay cho Noong Slao, một người mà chẳng muốn yêu mà không thể yêu được cũng như Noong - Slao cũng muốn yêu chàng mà không thể yêu được... Đa-Vân leo xuống chỗ Noong Slao định công nâng lên ngay song lại ngăn- ngại nói:

— Thưa tiên-nương...

Noong-slao biết rằng Đa-Vân muốn công nâng nhưng ngăn-

ngại, Đa-vân không muốn đặt-ngột sở-sang như thế.

Đa-Vân nói:

-- Xin mời tiên-nương leo lên đi thôi, tôi leo sau phông tiên-nương có tuột tay, tôi sẽ đỡ: Noong-slao mỉm cười lắc đầu!

— Thưa ông, tôi chịu thôi, tôi chẳng dám leo đâu!

— Thê thì — Thưa tiên-nương — làm thế nào được?

Noong-thao then-thùng ngoài mặt nhưng đánh bạo trong lòng, nói:

—...Thê thì ông công tôi vậy! Đa-vân giờ lưng ra, Noong-slao cảm thấy mặt nóng bừng, bá vai chàng.

Đa-vân nói:

— Tiên-nương phải co chân lên chứ!

Noong-slao co chân lên. — Đa-vân công Noong-Slao leo lên mấy lần tuột tay suýt ngã, đã tưởng hai linh hồn dần phải về nơi chín suối...

Tới nơi, Đa-vân đặt Noong-Slao xuống. Noong-thao chợt trông thấy hai cái tay người chết, sợ quá bèn rút lên. Lan-hoa thấy Noong - Slao kêu lên tưởng Đa-vân ngã xuống, nơi

sâu thăm nào rồi cũng rủ lên gọi Đa-vân.

Đa-vân lên tiếng, nắm lấy tay Lan-Hoa...

Lan-hoa sung-sướng hỏi !

— Thê làm sao mà Noong-Slao kêu lên thê hớ anh ?

Đa-vân ra hiệu đưa mắt cho Noong-Slao, nói lảng :

— Có làm sao đâu, anh vừa rồi suýt ngã nhưng may không việc gì hết...

Noong-slao Đa-vân dắt tay Lan-hoa đi qua dưới hai cây si thẳng cửa hang tiền vào phía trong.

Mùi tanh - hôi, thời-tha đưa lên. Đa - Vân Noong - slao cầm vạt áo lên che mũi, Lan - Hoa cũng đưa vạt áo lên che mũi....

Lan-Hoa hỏi :

— Trời ơi ! cái gì mà thời quá không tài nào chịu được.

Đa-Vân lại nói lảng :

Mùi tanh - hôi của con nai chét !

Vào trong là một cái thạch-dộng màu xanh lơ rất đẹp.

Đa-Vân Noong-slao đang đưa mắt ngắm trông những nhũ đá xanh như gió giọt đầm tua-tua thì bỗng nhiên có hai tên

mà một mũi hung - dờ góm chét, lều chọc lòng-lộc. mình mấy đen thui quăn che ngang bụng một miếng da cạp ... cất tiếng sâu-láo hỏi :

— Chà ! chúng mi ở đâu mà dám cá gan đột ngột vào đây ?

Nòi xong, bốn mắt trắng giê, tròn xoe nhìn Lan-Hoa Noong-slao và Đa-Vân !

Noong - slao nói bằng giọng nghiêm-khắc :

— Chúng bay chớ có hớn-sức ! Lập - tức phải vào báo với thầy tu Xa - Tăng rằng tên ta là Noong - slao, lệnh-ái tướng-quân Noong - Tchi. đến cầu khẩn chút việc.

Nghe vậy, hai tên mọi, cúi lấy ba người, tỏ nhời xin lỗi. Rồi chạy vào, một lúc chạy ra lễ phép cúi lấy, nói :

Thầy tu chúng con chuyên-lệnh cho chúng con ra kính-cần mời hai tiên - nương và thượng khách vào chơi.....

Noong slao Đa-Vân dẫn Lan-Hoa vào.

Thầy tu Xa - Tăng đầu tóc bạc phơ đang yên vị trên bệ đá ngọc-lam-râm tưng-niệm. Bàn thờ thần ăn sâu

trong tường đá tối om : một pho tượng khổng lồ, đôi mắt xanh lè luôn luôn chiếu ánh ra một đạo hào quang. Nhưng đôi mắt đó như có phép huyền ảo cứ đêm đến đang xanh lại dịu tan ngay đi. Rồi dần dần lại nổi lên một luồng ánh hồng, đỏ rực. Sớm ngày...ánh hồng đó lại tan đi, luồng hào quang xanh biếc lại nổi lên. Chung quanh pho tượng man mác trắng loát những sợ người, hăm mắt, nhe răng...chộp chừa trong bóng tối như lũ quỷ hình ma hiện lên để gieo sự hãi hùng khủng khiếp cho kẻ yếu linh hồn!..

Hương nhang bay nghi ngút tỏa khói nhẹ nhàng cuốn cuộn bồng bồng, thơm tho ngào ngạt..

—Bám lấy Xa Tăng tiên sinh ! Noong Slao cắt tiếng thỏ thẻ chào Xa Tăng,

Xa - Tăng đang tụng niệm ngóanh lại...

Đa-Vân kính trọng cúi đầu chào Xa-Tăng...

Lan-Hoa tuy mù không trông thấy gì cũng thỏ thẻ giọng oanh-vàng, dễ yêu :

—Con kính lạy Xa - Tăng,

tiên - sinh thương con, chữa mắt cho con..

Xu - Tăng trông đẹp như một ông tiên mà Đa - Vân thường thấy những nhà họa-sỹ thường vẽ trông rất đẹp trong những bức tranh treo tại... .

Xa Tăng giờ bàn tay vuốt bộ râu giải bạc phơ phơ đồng dạng nói ;

—Không dám : chào tiên-sinh và cô - nương. Rồi đưa mắt nhìn Noong - slao, nói một cách âu-yêm, cảm-dộng !

—Noong slao ! ta trông thấy con mà ta lại trạ h lòng thương, tư-rưng-tư-rưng đến cha con, vẫn biết cha con chắt giữ gìn chồn binh đao, đứng đầu hồ bát-ba-quần để đuổi quân giặc lừng-lẫy biết bao phen...dẫu chắt danh-thơm còn lưu thiên-cổ. Nhưng ở đời này chỉ có Noong-Tchi cha con đáng là bạn tri-thân của ta thôi. Nay chắt đi, lòng ta đêm ngày, luồng thương tiếc mà nuôi ngấm giọt lệ sầu chân, MÀ... . đến thân con này ! trời ơi ! có khác chi con chim non bặt gió, tranh

lòng ta cảm thương vậy cho cái số kiếp lênh đênh . . .

Nghe vậy, Noong-siao cũng tránh lòng nhớ đến cha xưa vì liên tưởng nhớ đến mẹ xưa, người mẹ thương yêu nâng hết sức, nâng niu, quý báu nâng như hòn ngọc quý trên tay . . . Nàng trách ông xanh kia nếu bắt nàng thiêu tình mẫu tử, thì cũng đáp đối thương nàng mà bồi đắp cho nàng chút tình yêu đương của ái tình. Nhưng thương ôi ! dám bạc thay trời xanh ! tình mẫu tử mất mà cho đến ái tình hoải bảo cũng tan ! Xưa kia, nàng định lấy Ô - Noong, Ô - Noong chết. Rồi gặp đến Đa - Văn, nàng yêu Đa - Văn, nhưng bẽ bàng cho duyên kiếp; cuộc tình trường còn lắm nỗi éo - le . . . ; Và lại, cuộc đời đưa bạc của nàng chỉ ngụ có một ý nghĩa buồn thảm thế thôi ư ? Rồi, xúc động, mấy giọt lệ lăn rên má lợt hồng . . .

Được tiếp kiến Xa - Tăng và nghe Xa - Tăng kể chuyện Đa - Văn nay mới hiểu rằng dòng dõi Noong - siao cũng là

chỗ cao quý dòng sang thầy Xa - Tăng có vẻ trầm ngâm và Noong - siao buồn, Đa - Văn cũng đứng yên lặng, lạnh - lạnh

Lan - Hoa nóng lòng về việc chữa mắt của mình lại thò-thò nói, dễ yêu !

Kính lạy Xa - Tăng tiên sinh thương con chữa mắt cho con . . .

Noong - siao nghe Lan - Hoa nói bỗ khuây nói sáu buồn, vui tươi vội và nói với Xa - Tăng

— Xa - Tăng tiên sinh làm ơn chữa cho Lan - Hoa quý nương của chúng con đây chúng con quyết - nguyện không bao giờ dám quên ơn của tiên sinh . . .

Xa - Tăng lúc ấy, vẫn đưa mắt đăm đăm ngắm trông đôi mắt mờ lờ của Lan - Hoa đứng đây dật Lan - Hoa ra phía cửa hang ẩn về mặt trường thành bên phía đèo kia, để đủ ánh sáng xem-xét mắt cho nàng . . . Bỗng Xa - Tăng sừng sốt, trời ơi ! mắt nàng mà đỏ quá ýt ngày nữa, thuốc ngâm vào thì hẳn mờ tịt, tài thánh cũng không thể nào mà chữa nổi nữa . . . Nhưng tuy vậy nay tôi xem ra cũng còn có

thê chưa được nhưng chưa phải sáng dần dần chứ không thê nào mà sáng rõ ngay được. Nói đoạn, Xa-Tăng quay trở vào chỗ bàn thờ pha thuốc rồi đứng lên ban thờ thần, đốt thêm hương-trám rồi cúi xuống khấn-khứa, như khấn cầu tụng niệm dâng-thiênց liêng phù-hộ cho chắt thuốc thêm phần thần nghiệm.

Một hồi chuông đầu, đồng dục. ngân-uga buồn tiêng reo trong thạch-động rung-chuyển âm-ir.

Một lúc sau, Xa-Tăng mang thuốc cho Lan Hoa uống...

Đa Văn Noong Slao chăm chú nhìn mắt Lan-Hoa tâm lòng bồi-hối như ước-mong cho mắt Lan-Hoa sáng ra thời Lan-Hoa Noong-slao Đa Văn vui mừng xiết kể. Uống thuốc xong, Xa-Tăng lại lấy thêm một chắt thuốc bồi mắt cho Lan-Hoa. Mắt-Hoa chớp-chớp mà chắt thuốc uống vào như có sức mạnh và làm mắt nàng đã thây hơi sang-sáng. Trông trước cửa hang, Lan-Hoa đưa đôi mắt đẹp ra phía dèo xa như muôn ngắm cảnh tráng quan của rừng xanh

trước vẻ vui tươi của tiết xuân âm-dêm âm áp...

Đa-Văn vội hỏi:

— Em có trông thây gì không?

Lan-Hoa tươi cười, sung-sướng!

— Em hơi trông thây thôi!

Noong-slao reo to:

— Nếu thê thời sung sướng quí!

Xa-Tăng mỉm cười, đặc trí nói:

— Rồi sẽ trông thây rõ ràng! đôi mắt sẽ tỉnh sáng như xưa.

Lan-Hoa hơi trông thây cảnh vật mờ mờ; nàng thây mắt nàng như có cái gì vương vương bao bọc lấy mắt nàng. Nhưng nàng cảm thây tâm lòng khoan khoái. Nàng nhìn mình chẳng bao lâu mà mắt nàng sẽ trong sáng, sẽ trông thây muôn hoa vạn vật. Nàng sẽ trông thây kỳ-cùng từng nét mặt của Đa-Văn, được hưởng thây cái dung nhan của Noong-slao... Đa-Văn chuyên chú nhìn vào mắt Lan-Hoa hỏi:

— Em có trông thây hình-ảnh anh không và đồ em anh đứng ở đâu nhé? Nói xong,

Đa-Vân lánh mình về một bên

Lan-Hoa cũng quay mình trông Đa-Vân, chỉ chỏ: — Đây! anh đứng đây! Rồi nàng chỉ thấy Tu-Xa-Tăng, chỉ Noong-slao.

Noong-slao Đa-Vân và thấy tu-Xa-Tăng trông chừng Lan-Hoa đã trông thấy rõ ràng, nên cùng nhau lay lăm sung sướng, reo to.

Đa-Vân nói:

— Ô! thế thì em trông thấy tinh lắm rồi thì phải!

Lan-Hoa thò thò:

Tuy vậy, cũng còn trông thấy mờ mờ thôi và tại sao em chỉ đứng anh, Noong-slao cô nương và Xa-Tăng tiên-sinh. Là vì em trông mà đoán phỏng đây thôi.

Thấy tu-Xa-Tăng, lúc ấy, muốn tỏ rằng tài nghệ phi-thường của mình, quá-quyết nói:

— Chính ra mắt của cô nương phải đèn dấm bảy ngày nữa mới khỏi được nhưng nay tôi xin tận tâm thử thau canh để giúp đỡ cô nương thì quyết chỉ sớm mai thôi. Sớm mai cô nương sẽ được vui

tươi mà ngắm trông cảnh vui tươi của xuân sắc vui tươi...

Thế rồi, đêm ấy Xa-Tăng thức gấu thau canh chờ mắt cho Lan-Hoa, bắt nàng uống đến năm bảy lần thuốc.

Noong-slao và Đa-Vân cũng như thấy tu-Xa-Tăng không hề nhắm mắt, luôn luôn ngồi cạnh Lan-Hoa để chăm nom nàng.

Lúc ấy trông qua cửa hang, bầu trời hơi xanh nhạt loang loang ánh hoe vàng cung Hằng mỉm cười lơ lửng như in nắng Ngọc Nữ soi chiếu cảnh rừng hoang! dặng cây xanh mờ mờ nhấp nháy, sườn đồi hắt bóng trong làn nước uốn quanh eo sông lạnh trong khoảng đêm mờ, khoảng đêm mờ! tuy có trăng. Đàn chim bạch lạng, lông mượt trắng như bông nhẹ nhàng lững lờ bay qua bóng trăng, lững lờ bay để đi kiếm mồi trong khoảng trời khuya...

— Thôi Lan-Hoa đã ngủ rồi. Noong-slao con và tiên sinh, ngồi trông com nàng nhé và cứ để im nàng ngủ, sáng mai là khỏi mắt Xa-Tăng.

cát tiếng ngọt ngào dẫn dò Noong slao và Đa-Vân đoạn lững thững trở vào căn động riêng, đặt mình nghỉ vì mệt quá.

Lan-Hoa bị chât thuốc của thầy tu Xa-Tăng làm cho nặng, nằm thiếp hẳn đi. Noong-slao Đa-Vân còn thức ngồi trông Lan-Hoa, bỗng đưa mắt nhìn nhau. Vụt luồng điện của ái-tình nao nao biểu lộ êm ái tuôn ra... Noong-slao cảm thấy tâm-linh hồi-hộp cúi đầu như muốn đầu kín nỗi buồn, đau...

Nhưng tránh sao khỏi cái tinh thần sáng suốt của Đa-Vân, Đa-Vân tự hiểu thấu nỗi sâu ngấm ngấm của Noong-slao, Đa-Vân cảm thấy trái tim rộn đập, rộn-ràng...

Rồi vì liên tưởng và để hiểu thấu lòng đau của loài người. Đa-Vân tưởng tượng ngày mai đây ngày mai là ngày Lan-Hoa được khỏi mắt. Đoạn cùng chàng vượt qua rừng xanh trở lại, chôn đê-dò, xum vầy sung-sướng. Nghĩ đến cuộc hành-lạc sản lạn của chàng của Lan-Hoa, chàng

tránh lòng thương cho kiếp đời bể bàng của Noong-slao. Chàng thương cảm Noong-slao chàng đưa cặp mắt dịu-dàng nhìn Noong-slao. Noong-slao đang buồn, đang được buồn. Thấy Noong-slao buồn, Đa-Vân cũng buồn, cũng được buồn.

Đa-Vân bỗng thốt lên một tiếng thờ dài thắm đậm, cảm động lắng đọng, tự nói:

— Cũng như Lan-Hoa, Noong-slao vốn giòng giỏi trăm oanh, cũng đủ thanh, đủ sắc, đủ đức tính hoàn toàn đáng kính mến, yêu đương... Vậy thì nhân dịp bây giờ Lan-Hoa đang ngủ say vì chât thuốc mạnh đang dần chuyển, kéo rồi đây Lan-Hoa khỏi mắt, ta không còn dịp nào mà được cùng nàng an ủi. Và lại Noong-slao lắm hướng đạo dẫn đường đến thấy tu Xa-Tăng thời Lan-Hoa mới được hưởng những ánh sáng phổ-trương, rực rỡ của ngày xuân. Muốn đến dịp cái ơn của nàng và ta không muốn đời nàng phải ngấm ngùi cho tuổi xuân

qua bốn phen ta là phải thay lời Lan Hoa mà tỏ lòng cảm ơn nàng trước, và muốn biểu lộ đôi lời mong-ước cùng nàng vui lòng với ta, với Lan Hoa chờ lại há - thành hôn lạc vui vầy trong bầu không khí êm đềm.

Đa Văn cất tiếng ngọt ngào sẽ gọi :

—Noong-slao...

Noong Slao ngáng mặt đưa mắt nhìn Đa Văn...

Đa Văn nói :

Thưa tiên nương ! một người đáng kính mến như tiên nương, tôi rất cảm kích tâm lòng tốt của tiên nương. Vì tiên nương không quản bao nỗi gian lao dẫn tôi và em Lan Hoa đến đây, thời em Lan Hoa mới sắp được khỏi mắt.

Noong Slao dịu dàng, đáp :

—Ông Đa Văn : Tôi không bằng lòng nói như vậy. Trái lại, chính tôi phải cảm ơn lòng hi sinh cùng ông mới là phải. Đa bao phen ông tỏ lòng can đảm, tận tâm cứu tôi trong lúc vòng nguy. Và

lại Lao Hoa tiên nương là người yêu tuyệt đích của ông, lòng thành thực của tôi, tâm tâm niệm niệm những mong Lan - Hoa khỏi mắt, qua vòng tôi tâm chìm đắm, cùng ông trở lại chôn đẽ đồ chung hưởng hạnh phúc, hạnh phúc thiêng liêng của ái tình đầy điểm phúc tương lai. Vậy thì mai đây theo như lời thấy tu

Xa Tăng đây nói quá quyết hẳn mắt Lao Hoa tiên nương được sáng đẹp như xưa.

Một khi được sáng đẹp như xưa, ông và nàng kịp mau mau trở lại cõ hương, đơm nồng cùng nhau kẻ bóng, yêu thương.

Câu nói của Noong slao tuy có vẻ thẳng thắn, cao quý, nhưng khi Noong slao nói đến câu đơm nồng cùng nhau kẻ bóng yêu thương... Đa Văn như hiểu rằng giọng nói, của nàng có vẻ hơi buồn cảm hơn cho, thấp, khi... bẽ bàng. Đa Văn liền nói :

—Thưa tiên nương, tôi không ngờ tiên nương lại có tâm lòng đáng quý như thế. Tiên nương hấp thụ được một ý nghĩa cao kỳ tuyệt đích là

tiên nường không bao giờ nghĩ
đến thân mình. lại chỉ nghĩ
đến hạnh phúc của người, sự
sung sướng của người.....

Noong - sao khiêm nhường
nói ?

— Ông dậy quá lời....

— Không! tại nói thành thực
đây và thừa tiên nường...tôi
muốn hỏi thực tình tiên nường
một câu này nhé.....

(còn nữa)

BEN SONG HAN GIANG

Hay là

Những phút kinh hoàng trong gia đình họ Lý
của

Minh-Hai

Sắp xuất bản nay mai

SÁCH XANH

Sẽ là quyển sách gối đầu giường của các bạn trẻ hay
yêu truyện lạ, yêu văn. Các bạn trẻ nhớ mỗi tuần một
kỳ đón tập sách xanh để xem những truyện hợp với tính tình
các bạn; các bạn sẽ thấy trong ấy có những cảnh đẹp thần
tinh, những nhân vật xuất nhập một cách bí hiểm, ly kỳ
làm cho các bạn khi vui, khi buồn, khi mừng, khi sợ với người
trong truyện; đọc xong lại muốn đọc lại để được cùng người
cùng cảnh triền miên mãi trong cái thế giới đáng yêu.

Các bạn nhớ đón xem tập sách xanh sẽ là sách tận yêu
của các bạn

Nhà sách Minh Phương xuất bản

VUNG MAU DAO

Xã hội tiểu thuyết

Sẽ ra ngày 15 Jun

Imp. Lang-Tuyet 78 Sông Tô Lịch Hanoi